

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχ. ἐκ τοῦ προηγουμένου)
— Καλά, εἶπε ὁ Περρό.
Σὰς περιμένω...

Καὶ βγαίνοντας ἔξω, πήγε καὶ στάθηκε στὸ πρῶτο σκαλοπατί, μὲ τὸ πρόσωπό του γυρισμένο πρὸς τὴ σκάλα καὶ μὲ τὸ ἔγχειρίδιό του στὸ χέρι. Ἔτσι, ἂν ἔβλεπε τὸν πραγματικὸ ἀπεσταλμένο τοῦ Μονμορανού ν' ἀνεβαίνει, δὲν θὰ τὸν ἄρνευε νὰ κἀνὴ οὔτε βῆμα μπροστά.

Μὰ ὅπως στεκόταν ἐκεῖ, δὲν εἶδε, οὔτε ἄκουσε πίσω του τὴν Ἀρτέμιδα τοῦ Πουατιέ, ἢ ὁποία, τραηγμένη ἀπ' τὸν θόρυβό των φωνῶν, εἶχε βγεῖ ἀπ' τὸ δωμάτιό της καὶ εἶχε προχωρήσει ὡς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ προσεγγητήριου. Ἐκεῖ, βλέποντας τὸν Μοντρομερὸ ἐλεύθερο, ἀπόμεινε ἄρνητη ἀπ' τὴ φωνή της.

— Ἀθλιοί! φώναξε μὲ μὲνισμὸν συνήλθε στοὺς φρουροὺς του. Τί κάνατε ἐδῶ;

— Ὑπακούσαμε στίς διαταγὰς τοῦ βαρῶνου ντὲ Μονμορανού κυρία, ἀπάντησε ὁ ἀρχιφύλαξ, καὶ λύσαμε τὸν αἰχμάλωτο.

— Ἀδύνατον! φώναξε ἡ Ἀρτεμῖς. Δὲν μπορεῖ ὁ βαρῶνος νὰ ἔδωκε μὴ τέτοια διαταγή. Ποῖός σὰς τὴν μετεβίβασε;

Ὁ ἀρχιφύλαξ τῆς ἔδειξε τότε τὸν Περρό, ὁ ὁποῖος εἶχε γυρίσει ἐντομεταξὺ ἀκούγοντας τὴ φωνή της Ἀρτέμιδος καὶ εἶχε σταθερὴν περίτρομος. Μιὰ ἀχτίδα ἀπὸ ἓνα καντήλι ἔπεφτε στὸ πρόσωπό του καὶ ἡ Ἀρτεμῖς τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, φώναξε ἔξω, εἶνε ὁ ἱπποκόμος τοῦ αἰχμάλωτου. Βλέπετε τί πῆγατε νὰ κάνατε;

— Ψέμια! φώναξε ὁ Περρό, προσπαθώντας ἀκόμα ν' ἀρνηθῆ. Εἴμαι ὁ ἱπποκόμος τοῦ κόμητος ντὲ Μανφὼλ καὶ μ' ἔστειλε ἐδῶ ντὲ βαρῶνος Μονμορανού.

— Ποῖός λέει πὼς εἶνε ἀπεσταλμένος τοῦ βαρῶνου Μονμορανού; ἀκούστηκε τότε ἡ φωνὴ ἐνὸς νεοφερμένου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν πραγματικὸ ἀπεσταλμένο τοῦ βαρῶνου. Καλοὶ μου στρατιῶτες, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέει ψέμματα. Νὰ τὸ δαχτυλίδι καὶ ἡ σφραγίδα τῶν Μονμορανού. Ἐξ ἄλλου θὰ μ' ἀναγνωρίζετε, εἴμαι ὁ κόμης ντὲ Μοντανσιέ. Πῶς; Τοιμήσατε νὰ βγάλετε τὸ φέμιστρο τοῦ αἰχμάλωτου καὶ νὰ τὸν λύσετε; Δυστυχισμένοι! Σαναδέστε τὸν πάλι ἡ κόμια πὼ γερὰ...

— Ὠραία! εἶπε ὁ ἀρχιφύλαξ ἱκανοποιημένος. Αὐτὲς εἶνε διαταγὰς πὼ τὲς καταλαβαίνω.

Τότε ὁ κόμης ντὲ Μοντρομερὸ μίλησε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ εἶπε μονάχα:

— Φτωχὲ Περρό!...

Δὲν καταδέχτηκε ὅμως ν' ἀπευθίνη οὔτε μιὰ ἐπιτιμητικὴ λέξι πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα, ἂν καὶ πρόφτανε νὰ τὸ κἀνὴ αὐτὸ, γιατί δὲν τοῦ εἶχαν ριμώσει ἀκόμα τὸ στήμα. Ἴσως γιατί πρόβονταν μίσητος ἐνοχοποιήσῃ ἀκόμα περισσότερο τὸν γενναῖο του ὑπῆρθε. Μὰ ὁ Περρό δὲν μιμήθηκε τὸ παραδειγματὸν του καὶ φώναξε μὲ περιφρόνησι στὴν Ἀρτέμιδα:

— Ὁ Ἰούδας πρόδωσε μὰ φορὰ τὸ Δάσκαλό του. Μὰ ἐσεῖς, μέσα σὲ μιὰ ὥρα, προδόσατε τρεῖς φορὰς τὸν ἑραστή σου. Ὁ Ἰούδας ὅμως ἦταν ἄνδρας, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε γυναῖκα καὶ μάλιστα δούκισσα. Φτοῦ σας!

Καὶ τὴν ἔφτυσε κατάμουτρα.

— Δέστε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο! φώναξε ἡ Ἀρτεμῖς μὲ λύσσα.

— Δέστε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο! ἐπανελάβε καὶ ὁ κόμης Μοντανσιέ, πλάι της.

— Ἀ! Δὲν θὰ μὲ δέσετε τόσο εὐκολὰ! φώναξε ὁ Περρό.

Καὶ μέσα στὴν ἀπελπισία του, ὄρμησε πρὸς τὸν κόμητα ντὲ Μοντρομερὸ, φωνάζοντας:

— Ἀς πωλήσοιμε ἀκριβὰ τὴ ζωὴ μας, ἀρέστη...

Κὶ ἀμέσως τραβώντας τὸ ἔγχειρίδιό του, προσάθησε νὰ τοῦ κόμη τὰ δεξιὰ.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τοῦ λύσῃ παρὰ μόνον τὸ ἀριστερὸ χέρι, γιατί ἦταν συγχρόνως ὑποχρεωμένος ν' ἀμύνεται κατὰ τῶν ἀποφύγων, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν περιστοιχίσει καὶ τὸν χτυποῦσαν ἀπ' ὅλες τὲς μεριές.

Τέλος, δέχτηκε ἓνα δυνατὸ χτύπημα ἀνάμεσα στοὺς ὄμους καὶ σωριάστηκε μπροστὰ στὸν κύριό του ἀναισθητός...

XXIV

ΟΠΟΥ Η ΚΗΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΔΕΝ ΣΒΥΝΟΥΝ ΠΟΤΕ ΕΝΤΕΛΩΣ...

Ὁ,τι συνέβη ἔπειτ' ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, ὁ Περρό τὸ ἀγνοοῦσε. Ὅταν συνήλθε, τὸ πρῶτο πὼ ἐννοιοῦσε, ἦταν δυνατὸ κρῖνο. Συγγένησε τότε τὲς ιδέες του, ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ κῆταξε ὀλόγυρά του. Νύχτα βαθεῖα σκέπαζε τὰ πάντα. Βρισκόταν ξεπλωμένος σὲ χῶμα μοικωμένο καὶ ἓνα πτώμα κοίτοταν στὸ πλάι του. Στὸ φῶς μιᾶς μικρῆς καντήλας, πὼ ἦταν ἀναμμένο μπροστὰ σ' ἓνα ἄγαλμα τῆς Παρθένου, ἀναγνώρισε πὼς βρισκόταν στὸ νεκροταφεῖο τῶν Ἐθίων. Τὸ πτώμα πὼ βρισκόταν πλάι του, ἦταν τοῦ στρατιώτου πὼ εἶχε σκοτώσει ὁ κόμης ντὲ Μοντρομερὸ. Ἀσφαλῶς τὸν εἶχαν περάσει καὶ αὐτὸν γιὰ νεκρὸ καὶ τὸν εἶχαν πετάξει ἐκεῖ.

Προσπάθησε νὰ σηκωθῆ, μὰ οἱ φριχτοὶ πόνοι τῶν πληγῶν τὸν τὸν κράτησαν κερφομένο στὴ θέσι του. Ὅστόσο, συγκεντρώνοντας ὅλες του τὲς δυνάμεις μ' ἓνα θάρρος ὑπεράνθρωπο, κατόρθωσε ν' ἀνορθωθῆ καὶ νὰ κἀνὴ μερικὰ βήματα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, τὸ φῶς ἐνὸς φαναρίου φώτισε τὰ σκοτάδια καὶ ὁ Περρό εἶδε νὰ παρουσιάζονται δύο ἄνδρες μὲ ἄθλιο παρουσιαστικὸ, κρατώντας φτυάκια καὶ τσεκούρια.

— Μὰς εἶπαν πὼς θὰ τοὺς βροῦμε μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τῆς Παρθένου, εἶπε ὁ ἕνας.

— Νὰ τὰ παλληκάρια μας, εἶπε ὁ ἄλλος, βλέποντας τὸ πτώμα τοῦ στρατιώτη. Μὰ... γιατί εἶν' ἓνας μονάχα;

— Κάπου δὸ θὰ εἶνε καὶ ὁ ἄλλος. Ἀς ψάξοιμε νὰ τὸν βροῦμε.

Οἱ δύο νεκροθάφτες φώτισαν τότε μὲ τὰ φανάρια τοὺς τὰ σκοτάδια. Μὰ ὁ Περρό εἶχε κατορθώσει ἐντομεταξὺ νὰ συρθῆ πίσω ἀπὸ ἓνα τάφο, ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ μέτρο ὅπου τὸν ἀναζητοῦσαν.

— Ὁ διάβολος θὰ τὸν πήρε τὸν ἄλλον, εἶπε σὲ λίγο ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς νεκροθάφτες, ὁ ὁποῖος φαινόταν εὐθιμὸς.

— Ὡ! ἔκανε ὁ ἄλλος, ἀνατριχίζοντας. Μὴ λὲς αὐτὸ τὸ ὄνομα τέτοια ὥρα καὶ σὲ τέτοιο μέρος!...

Καὶ σταυροκοπήθηκε μὲ τρόμο.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ πρῶτος νεκροθάφτης. Ἐνας μονάχα πεθαμένος ὑπάρχει ἐδῶ. Ἀς τὸν θάνομε λοιπόν. Ἄλλος δὲν ὑπάρχει.

Καὶ ἄρχισαν νὰ σκαβοῦν ἓνα λάσσο, ἐνῶ ὁ Περρό ἀπομακρύνονταν αἰγὰ—σιγὰ, κλονιζόμενος ὀλοένα.

Ἔτσι, κατόρθωσε τέλος νὰ φτάσῃ στὴν ὁδὸ Ὀμπρὸν λὲ Μπουσέρ. Ἐκεῖ εἶδε ἔξωφανα νὰ περνᾶ ἓνα κάρρο γεμιστὸ λαχανικά, πὼ γύριζε ἀπ' τὴν ἀγορὰ καὶ ρώτησε τὸ μανάβη, ὁ ὁποῖος τὸ ὡδηγοῦσε, πὼ πήγανε.

— Στὸ Μοντρεῖγ, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Τότε, θὰ ἔχῃς τὴν καλασίνη νὰ μ' ἀφήσῃς ν' ἀνέβω καὶ ἐγὼ στὸ κάρρο σου γιὰ νὰ πάω ὡς τὴν ὁδὸ Ἀγίου Ἀντωνίου, ὅπου κατοικῶ.

— Ἀνέβα! τοῦ ἀπάντησε ὁ μανάβης.

— Μὰ... γιατί εἶν' ἓνας μονάχα;... ρώτησε ὁ νεκροθάφτης.

Ὁ Περρὸ ἀνέβηκε πράγματι σὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖο ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ἀντωνίου.

— Ἐ! φτάσαμε, φίλε μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ μονάβης.

— Εὐχαριστῶ, καλὴ μέν ἀνθρώπε, ἀπάντησε ὁ Περρὸ.

Κατέβηκε κλονιζόμενος ἀπ' τὸ ἀμάξι, μὰ μάλιστα ἔκανε μερικὰ βήματα, ἀναγκάστηκε νὰ στηριχθῆ στὸν πρῶτο τοῖχο πού βρέθηκε μπροστά του γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω.

Κάθε δυὸ—τρία βήματα ἔκανε τὸ ἴδιο κ' ἔτσι χρειάστηκε μὰ ὥρα γιὰ νὰ διανύσῃ τὰ ἑκατὸ μέτρα πού τὸν χώριζαν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὸν ἀφίει τὸ ἀμάξι, ὡς τὸ σπίτι μας.

Παρ' ὅλο τὸ τρομερὸ κρύο, ἐξοχώτατε, ἡ ἀνησυχία μου κ' ἡ ἀγωνία μ' εἶχε κρατήσει ὅλη τὴ νύχτα ὄρθια μπροστά σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἔτσι, ἀκουσα τὸν Περρὸ νὰ μὲ φωνάζῃ ἀπὸ κάτω κ' ἔτρεξα ἀμέσως γιὰ τοῦ ἀνοιξῶ.

— Σιωπή! Σιωπή!... μοῦ εἶπε μάλιστα μὲ εἶδε. Βοήθησέ με ν' ἀνεβῶ ὡς τὸ δωμάτιό μας καὶ μὴ βγάλεις οὔτε μὰ κρανή, οὔτε μὰ λέξι....

Ἀνέβηκε μὲ δυσκολία τὶς σκάλες, ὑποστηριζόμενος ἀπὸ μένα, ἡ ὁποία, βλέποντάς τον πληγωμένον, ἔκλαιγα σιωπῆ. Ὅταν φτάσαμε σὸ δωμάτιό μας καὶ τοῦ ἔβγαλα τὰ ρούχα του καὶ τὰ ὀπλα του, τὸ αἷμα του πλημμύρισε τὰ χεῖρα μου καὶ εἶδα τὶς πληγές του νὰ χάσκουν πλατειεῖς καὶ μεγάλες.

Πήγα νὰ ξεφονησῶ, μὰ αὐτὸς μὲ μὰ ἐπιβλητικὴ χειρονομία μου ἐπέβαλε σιωπή.

— Ἀρσέ με τοῦλάχιστον νὰ φέρω ἕνα χειροῦργο, τοῦ εἶπα ὁλολύφοντας πηγμένα.

— Δὲν χρειάζεται, μοῦ ἀπάντησε. Ξέρεις ὅτι καταλαβαίνω κάτι ἀπὸ χειροῦργική. Ἡ μιά ἀπ' τὶς πληγές μου τοῦλάχιστον, αὐτὴ πού βρισκεται σὸ λαμῶ, εἶνε θανάσιμη. Θὰ εἶχα μάλιστα πεθάνει κόλας, ἀν κάτι πῶ δυνατό ἀπ' τὸν πόνο δὲν μ' εἶχε κρατήσει στὴ ζωὴ κ' ἂν ὁ Θεὸς πού τιμωρεῖ τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς προδότες, δὲν εἶχε παρατείνει τὴν ἡπαρξί μου γιὰ μερικὲς ὥρες ἀκόμα, θέλοντας ἔτσι νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ μελλοντικὰ σχέδιά του. Σὲ λίγο ὁ πυρετὸς θὰ μὲ πάσῃ κ' ὅλα πειὰ θὰ τελειώσουν. Κανένας γιατρὸς στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτε γιὰ μένα.

Μιλοῦσε καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, ἐνὸς ἐγὼ τὸν ἰκέτευα ν' ἀναπαυθῆ λίγο.

— ἔχεις δίκαιο, εἶπε ξεπλύνοντας σὸ κρεβάτι. Πρέπει νὰ ἐξοικονομήσω τὶς τελευταῖες μου δυνάμεις. Φέρε μου μελάνη καὶ χαρτὶ γιὰ νὰ γράψω.

Τοῦ πήγα ὅ,τι μοῦ ζήτησε, μὰ μέσα σὶς τόσες ἄλλες πληγές του, δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ, ὅτι μὰ σταθιὰ τοῦ εἶχε ἔσχισει τὸ δεξιὸ χεῖρ, πῶγμα πού δὲν τὸν ἄφινε νὰ γράψῃ.

Πέταξε λοιπὸν τὴν πένα καὶ τὸ χαρτὶ καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ γράψω, θὰ μιλήσω κ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ζήσω ὡς ὅτου νὰ πῶ ὅσα θέλω νὰ πῶ....

Τότε ὁ Περρὸ μοῦ διηγήθηκε —ἐξακολούθησε ἡ Ἀλοῦζα— ὅλη τὴ θλιθερὴ ἱστορία πού σᾶς διηγήθηκα κ' ἐγὼ πρὸ ὀλίγου. Ὅταν τελείωσε, ἔπειτ' ἀπὸ πολλὰς διακοπές, μοῦ εἶπε:

— Τώρα ξέρεις ὅ,τι ξερεῖ ὁ Θεὸς κ' οἱ τρεῖς δολοφόνου τοῦ κυρίου μου, δηλαδή ὁ Μονιμορανό, ἡ Ἀρτεμὺς κ' ὁ διάδοχος. Εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι θὰ κρατήσης τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστικὸ ὡς τὴν ἡμέρα πού, ἐλπίζω, θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἀποκαλύψῃς σ' αὐτὸν πού πρέπει νὰ τὸ ἀποκαλύψῃς....

— Ἀκουσες, ἐξακολούθησε ὁ Περρὸ, τὸν ὄραο πού ἀξίωσε νὰ τοῦ κάνω ὁ κόμης Μονιμορανό, θὰ μοῦ τὸν κάνης κ' ἐσύ, Ἀλοῦζα, τὸν ἴδιο ὄραο. Ὅσο ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν οἱ κίνδυνοι πού ἀπειλοῦν τὸ Γαβριήλ, ἂν μάθει ὅτι ὁ πατέρας του εἶνε ζωντανός, ὅσο οἱ τρεῖς παντοδύναμοι ἐχθροὶ του, πού ἐξακράνισαν τὸν κύριό μου, βρίσκονται στὴ ζωὴ, ἐσύ, Ἀλοῦζα, δὲν θὰ τοῦ πῆς ἀπολύτως τίποτε. Ὅρκισου τὸ μου αὐτό, Ἀλοῦζα. Ὅρκισου το στὴν ψυχὴ μου, ἀφοῦ θὰ πεθάνω σὲ λίγο....

Τοῦ τ' ὀρκίστηκα κλαίγοντας κ' αὐτὸ τὸν ὄραο ἐπρόδωσα τώρα, ἐξοχώτατε. Γιατὶ οἱ τρεῖς ἐχθροὶ σᾶς, περισσότερο δυνατοὶ καὶ τρομεροὶ, ζοῦν ἀκόμα. Μὰ ἀφοῦ εἴσαπτε ἀποφασισμένους νὰ πεθάνετε, ἔγινε ἐπίορκη μετὴ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἀποκαλύψῃς μου μπορεῖ νὰ σώσῃ καὶ σᾶς καὶ τὸν πατέρα σᾶς. Ὡστόσο, πέστε μου, εἴν' ἐργάσημα αὐτὸ πού ἔκανα;

— Δὲν ὑπάρχει κομμάτι ἐπιπορκία σ' ὅλα αὐτὰ, ἀγία γυναῖκα, τῆς ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, καὶ ὅλη ἡ διαγωγή σου ὑπέροξε γεμάτη ἀφοσίωσι καὶ ἡρωισμό... Μὰ τελείωνε.... Τελείωνε....

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΑΚΙΑ

Λίγα λουλούδια τοῦ βουνοῦ χλωμά καὶ μαραμένα
Ἐπήρες ἀπ' τὰ στήθη σου καὶ τᾶδωκες σὲ μένα,
Κι' ἐγὼ μ' ἀγάπη τάβαλα σ' ὀλόχροσο ἀνθογαλιά
Κι' ἐδιπλόζωντανέφανε κ' ἐμύρισαν καὶ πάλι.

Λίγα λογάκια τρυφερά, γλυκὰ κ' ἀγαπημένα,
Ἐπήρες ἀπ' τὰ χεῖλη σου καὶ τᾶδωκες σὲ μένα,
Κι' ἐγὼ σὺν μωσχομύρισμα, σὺν ἀριβιά λουλούδια
Μέσ' στὴν καρδιά μου τάβαλα καὶ γίνηκαν τραγούδια.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΤΗΣ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τὰ μάτια σου, πουλάκι μου, μελαχροινὸ
πού φῶς μέσ' στὶς καρδιές σταλάζουν,
μὰ τ' ἄστρα τὰ ψυχρὰ ψηλά στὸν οὐρανὸ
— μὴ σὲ γελοῦν οἱ ποιητὰ — δὲ μοῦάζουν.

Τ' ἄστέρια, κάθῃ μαύρη νύχτα, φωτεινὰ
μὲ καλωσύνη λάμπουν στὰ πελάγη,
τὰ βλέπει ὁ ναύτης, πού μὲ γνῶσι κυβερνᾷ,
καὶ δρόμον ἴσιο παίρνει ἐκεῖ πού πάγει.

Τὰ μάτια σου τὰ μαύρα, φῶς μου, ὅποιος τὰ ἰδῇ
τόσες γλυκάδες καὶ φωτιές γεμάτα
— ἂν εἶνε καὶ τὸ γνωστικώτερο παιδί —
θὲ νάβῃ ἀπὸ τὴν ἴσια του τὴ στήρα.

Γ. ΒΥΖΙΝΗΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Ἀπὸ τὸ γνωστὸ θεατρικὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ «Ἡ Γυναῖκα»).

Γυναῖκα! δὲ μοῦ κρύβεσαι, μὴν προσπαθεῖς τοῦ κάκου
τοῦ νοῦ σου τὸ λαβύρινθο, πού χίλια μονοπάτια
μπλέκονται καὶ ξεμπλέκονται θαμπώνοντας τὰ μάτια,
ἐγὼ τὰ ξεκαθάρισα καὶ δρόμους ἔχω ἀνοιξέι.

***

Η ΓΑΛΑΝΗ

Ἡ γαλανὴ τὸ ψέμμα της, ἀλόγιστα τὸ λέει
κ' ὅταν σὲ κάνει νὰ πονῆς κ' αὐτὴ μαζὺ σου κλαίει.
Ἡ γαλανὴ σὺν ἀγαπᾷ πίσω ἀπ' τὸν ἄντρα τρέχει
καὶ δὲ γυρεθεῖ τίποτα, καὶ δίνει ὅ,τι κ' ἂν ἔχει.

***

Η ΚΑΣΤΑΝΗ

Ἡ καστανὴ, γιὰ ἀληθινὴ, μονάχη της παινεταὶ
τὸ λέει τὸ ψέμμα τεχνικὰ κ' ὅταν πιαστεῖ τ' ἄρνιεται.
Ἡ καστανὴ στὸν ἔρωτα ἀρχίζει μὲ παιχνίδια
καὶ στήνοντας τὰ δίχτυα της πιάνεται μέσα ἡ ἴδια.

***

Η ΜΑΥΡΟΜΑΤΑ

Τῆς μαυρομάτας τὴν ψευτιά, πῶν ἡ φωνὴ τὴ βγάλει
τὴ βλέπεις μέσ' στὰ μάτια της κ' ὅμοιο γελίεσαι πάλι.
Ἡ μαυρομάτα ἂν ἀγαπᾷ νοιώθει φωτιὰ καὶ λάβα,
μὰ τὴν ἀγάπη τῶν ἀνδρῶν τὴ θέλει πάντα σκλάβο.

***

Η ΧΗΡΑ

Ἄντρα καλὸν στὸ γάμο της ἂν εἶχε ἡ χήρα ἡ μαύρη
ψάχνει παντοῦ γυρευόντας τὸν ὁμοῖο του νάβρη.
Μ' ἂν ὅμοιο ἦτανε πολὺ κακὸς ὁ φαρμακότης
γυρεθεῖ νάβρη ἕναν καλὸ γι' ἀποζημιώσι της.

***

Η ΖΩΝΤΟΧΗΡΑ

Ἡ ζωντοχήρα ἡ λυγερή, ἔχει διπλὴ τὴ χάρι
ἔχει τῆς χήρας τὴ φωτιὰ, τῆς κόρης τὸ καυάρι.
Μὰ ὅσο παχαίνει μόνη της, κ' ὅσο περνοῦν οἱ χρόνοι
βρίσκει πῶς δὲ συμφέρεῖ πειὰ νὰ πολυκαμαρώνη.

***

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τὴν κόρη ὡς δώδεκα χρόνων μπορεῖς νὰ τὴ γελᾷσης,
ἀπὸ τὰ δώδεκα κ' ἔμπρός, παυότοια θὰ χαλάσης.
Γρήγορα προδιβάξεται, περνᾷ ἀπὸ κάθε τάξι
σπουδάζοντας τὶς πονηριές ἴσα μὲ τὰ δεκάξι.

***

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥΣ

Ἄν εὐφρεῖς τὴ γυναῖκα σου στὸ σπίτι σου μονάχη
καὶ μὲ τὰ χᾶδια σὲ δεχθεῖ, κάποιον κρυμμένον θάχῃ.

Ἄν ἔχ' ἡ γυναῖκα σου συχνὸς προκεφάλους
θὰ πῆ πὼς συλλογίζεται μαζὺ μ' ἐσένα κ' ἀλ-

(λους.

Ἄν λέει πὼς κάποιον φίλο σου τὸν ἔχει στὸ

(στομάχι

καὶ δὲν τόνε χωνεύει πειὰ, κρυφὰ μαζὺ του

θάχῃ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

